



ת"פ 45875/07/14 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד א.י. - בעצמה

בית משפט שלום באר שבע

תפ"ק 45875-07-14

בפני כב' שופטת עמיתה דרורה בית אור

מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד חן יבין (תביעות נגב)

נ ג ד

א.י. - בעצמה

ע"י ב"כ עו"ד מריה מרשי - ס.צ

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתבי אישום מצורפים כדלהלן:

1. בת.פ. 45875-07-14 בעבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ובעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.
2. בפל"א 378281/2016 בעבירה של שימוש בכח או באיומים למנוע מעצר לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב] תשכ"ט - 1969 (להלן: "הפקודה").
3. בפל"א 536325/2015 בעבירה של תגרה במקום ציבורי לפי סעיף 191 לחוק.

הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה וחסכה זמן שיפוטי יקר.

העבירות נשוא כתבי האישום שצורפו בוצעו בין השנים 2013 עד 2016.

עמוד 1



לנאשמת גיליון הרשעות הכולל עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבור, העלבת עובד ציבור, תקיפה ושוד מזויין. יצוין כי העבירות הן משנת 2011.

כנגד הנאשמת תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה מת.פ. 18311-09-11 בן 8 חודשים וזאת מיום 20.3.13. התנאי הוא שהנאשמת לא תעבור במשך 3 שנים עבירה בניגוד לסעיפים 379 או 384 לחוק העונשין.

מדובר בנאשמת ילידת 1994 בת 23 שהופנתה להליכים בבית המשפט הקהילתי בחודש נובמבר 2015. הוכנה עבורה תוכנית שיקומית מפורטת על ידי שירות המבחן שהייתה אמורה לתת מענה למכלול הבעיות המורכבות שעימם היא מתמודדת. מדובר בהליכי שיקום בתחום המשפחתי, בתחום הכלכלי, בתחום הבריאותי. הנאשמת הביעה רצון להשתלב בהליכי הטיפול, הופנתה לבדיקות רפואיות ואף לסיוע המשפטי על מנת להעזר בעו"ד לטיפול בחובותיה.

מדובר בנאשמת שהתחייבה לשתף פעולה עם ההליכים, דא עקא שבמהלך התקופה בה הייתה הנאשמת משולבת בבית המשפט הקהילתי היא התקשתה להגיע למפגשים שנקבעו לה, התקשתה לשתף מעולמה הפנימי התקשתה להגיע לדיונים בבית המשפט וזאת חרף העובדה שהצהירה הן בפני שירות המבחן והן בפני בית המשפט כי היא מעוניינת להמשיך את ההליכים בבית המשפט הקהילתי אך בסופו של דבר לא עלה בידה להתמיד ברציפות הנדרשת בתכנית.

אין ספק שנסיונותיה האישיות של הנאשמת אינן פשוטות והן מפורטות בהרחבה בתסקירי שירות המבחן.

שירות המבחן סבר כי הנאשמת מגלה רצון אמיתי להשתלב בהליכי שיקום ולהעזר בתוכניות השיקום שתוכננו עבורה. בשל כך נעשו ניסיונות חוזרים ונשנים לשלב את הנאשמת בתוכניות השיקום. בסופו של דבר הגיע שירות המבחן למסקנה כי אין מנוס מלסיים את ההליכים בבית המשפט הקהילתי שכן ניסיונות השיקום והטיפול בנאשמת לא הניבו את התוצאות הרצויות וזאת כאמור עקב העדר שיתוף הפעולה הרצוף מצידה.

שירות המבחן מציין בתסקיריו כי על רקע פגיעותיה הקשות בילדות וקשייה במתן אמון לא הצליחה הנאשמת לערוך שינוי בתפיסתה ולנצל את השתלבותה בתוכנית כדי לקדם את עצמה במישורי חייה השונים.

לאור האמור לעיל נקבע מועד לטיעונים לעונש, שירות המבחן הגיש תסקיר מסכם שבו חזר וציין את השתלשלות העניינים בעניינה של הנאשמת.

אשר לעונש, נוכח ההיכרות המעמיקה עם הנאשמת ומכלול בעיותיה שאינן פשוטות וזאת בלשון המעטה, מצא שירות המבחן לנכון לאחר התלבטות לא קטנה להמליץ על הארכת התנאי שתלוי ועומד מעל הנאשמת ולא



להורות על הפעלתו, שמשמעותה שליחת הנאשמת למאסר בפועל.

קצינת המבחן מירב טפירו בניתוח רגיש ומלא חמלה כותבת בתסקיר: "באשר להמלצתנו להארכת המאסר המותנה התלבטנו. מחד א. התקשתה לשתף פעולה עימנו לאור השתלבותה בתוכנית בית משפט קהילתי. מאידך, מדובר בבחורה צעירה, כבת 23 אשר נחשפה לפגיעות וטרומות קשות רבות במהלך שנות חייה וזאת מילדותה המוקדמת. אנו סבורים כי הפעלת המאסר המותנה ושליחתה למאסר בפועל, עלול להעצים את פגיעותיה הקשות ולהחמיר את מצבה הרגשי והנפשי. בנוסף להערכתנו ריצוי מאסר עלול לגרום לא. להפנים נורמות התנהגות עברייניות. לאור זאת אנו ממליצים למרות קשייה לשתף פעולה בתוכנית השיקומית, על הארכת המאסר המותנה. כאן המקום לציין כי שקלנו לבוא בהמלצה לביצוע שעות לתועלת הציבור, יחד עם זאת מההיכרות הממושכת עם א. וקשייה לעמוד במחויבותיה השונות, אנו סבורים כי תתקשה מאד לעמוד בענישה זו אשר מצריכה אחריות ועמידה בזמנים. לאור זאת אנו ממליצים להימנע מהטלת עונש זה. לאור המתואר ובאופן חריג אנו ממליצים להסתפק במקרה זה בהארכת המאסר המותנה, ובהטלת התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד ובהטלת קנס כספי סימלי וזאת לאור מצבה הכלכלי הקשה של א."

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש המפורטים והמנומקים ציינה כי העבירות שביצעה הנאשמת פוגעות בערכים של שלמות גופו של האדם כבודו וביטחונו האישי והגנת ערך המשפחה וכי בתי המשפט רואים בחומרה את עבירות האיומים ועבירות האלימות במיוחד כאשר הם מתקיימות בדל"ת אמותיהם של בני הזוג. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשמת נהגה כלפי בן זוגה באלימות פעמיים בסמיכות זמנים.

לטענת ב"כ המאשימה מתחם הענישה הראוי לאישום הראשון הוא למעשה מתחם הענישה הראוי לכל אחד מארבעת האישומים בהם הודתה הנאשמת, והוא נע בין מאסר על תנאי לשישה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

עוד ציינה ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשמת שעברה לבית המשפט הקהילתי עוד בחודש נובמבר 2015 ולמעשה לא עמדה בתנאי התוכנית כפי שפורטה בתסקירי שירות המבחן, התקשתה לשתף פעולה וזאת חרף הצהרותיה כי היא מוכנה לערוך שינוי בחייה. צוות בית המשפט הקהילתי שטיפל בענייניה של הנאשמת הושיט לה יד פעם אחר פעם אך בסופו של דבר הנאשמת לא השכילה לקבל את העזרה שהוצעה לה ועל כן לא היה מנוס מלסיים את ההליכים בבית המשפט הקהילתי.

עוד ציינה ב"כ המאשימה בטיעוניה כי האלימות בכלל ואלימות במשפחה מחייבת איזון ראוי בין יסודות הגמול וההרתעה לבין יסודות השיקום והטיפול. לדבריה בעניינה של הנאשמת לא היה שיקום, ועל כן לטענת ב"כ המאשימה המלצתו הסופית של שירות המבחן לגבי הארכת המאסר המותנה מפרה את האיזון הראוי בסוג זה של עבירות ומחטיאה את עיקרון הגמול וההרתעה.

בהקשר לכך ציינה ב"כ המאשימה כי סטייה ממתחמי העונש ההולמים אפשרית מטעמים של שיקום בהתאם



לסעיף 40 (ד) לחוק העונשין או מטעמים של הגנה על שלום הציבור. דא עקא כי בעניינה של הנאשמת לטענתה לא מתקיים אף אחד מהטעמים הללו שמאפשרים לביהמ"ש לחרוג מהעונש לקולא.

יחד עם זאת בסוף דבריה ועל אף האמור לעיל ובעיקר מתוך הכרת נסיבותיה האישיות הקשות והחריגות של הנאשמת עותרת המאשימה להסתפק בהפעלת המאסר על תנאי כעונש יחיד, לעניין המאסר, וכן עותרת להטלת עונשים מותנים בכל העבירות בהן הורשעה וכן קנס כספי שיהלום את חומרת העבירות.

ב"כ הנאשמת בטיעוניה לעונש מבקשת לאמץ את המלצות שירות המבחן לדבריה שירות המבחן וצוות בית המשפט הקהילתי היה בקשר מעמיק עם הנאשמת לאורך שנה וחצי, קשר שהתאפיין בעליות וירידות. לדברי ב"כ הנאשמת יש לקרוא ביסודיות את האמור בתסקירי שירות המבחן אשר מתארים את נסיבותיה הקשות של הנאשמת ומצבה הבריאותי שנובע בין היתר מקשיים שחוותה בילדותה. לטענת ב"כ הנאשמת בלט רצון של הנאשמת שאותו ביטאה בפני שירות המבחן לעזור לה לפצח את עצמה כך שתוכל לתת אמון בזולת ובינתיים ביקשה לאפשר לה ולעזור לה לצאת לעבודה.

ב"כ הנאשמת ציינה בין היתר כי אחד הקשיים שעלו בתחילת הדרך, כעולה מתסקיר שירות המבחן הוא טיפול בוויסות רגשותיה ודחפיה התוקפניים של הנאשמת ועל כך לטענת ב"כ הנאשמת ניתן להצביע על שיפור שחל בהתנהלותה של הנאשמת שמזה 3 שנים, מיום ביצוע העבירה משנת 2013 ועד חודש אוגוסט 2016 לאחר שכבר הייתה משולבת בהליכים בבית משפט קהילתי נמנעה ממעורבות בפלילים.

עוד לטענת ב"כ הנאשמת בזכות הקשר עם בית המשפט הקהילתי החלה הנאשמת ליטול תרופות ואף להיות בקשר עם פסיכיאטרית אמנם לא באורח מתמיד ועקבי. עם זאת גם בעניין זה חל שיפור בהתנהגותה של הנאשמת שחורף מצבה, הדכאוניות מהם היא סובלת עשתה מאמצים לקום בבוקר ואף לצאת לעבודה מדי פעם.

עוד לטענת ב"כ הנאשמת חל גם שיפור בכך שהנאשמת לא נגררת אחרי דחפיה כפי שנהגה בעבר. בעניין זה עשתה הנאשמת צעדים לשקם את יחסיה המורכבים עם אמה שמסייעת לה בגידול בנה.

עוד ציינה ב"כ הנאשמת כי לראשונה בחייה בעקבות ההליכים בבית המשפט הקהילתי החלה הנאשמת לעבוד, אמנם, לא תמיד החזיקה מעמד במקום העבודה אך גם בכך ניתן לראות שינוי בהתנהלותה.

ב"כ הנאשמת בטיעוניה צירפה פסקי דין העוסקים בהשוואה בין עבריינות של נשים לעבריינות של גברים ואף ציטטה מספרה של ד"ר חגית לרנאו "עבריינות ואכיפת חוק" בפרק העוסק בעבריינות נשים אשר סוקר את הגישות השונות שמתייחסות לנשים עברייניות שמבצעות עבירות כתוצאה מהתמודדות עם מצוקה כלכלית נפשית וחברתית.



בהקשר לכך מציינת ב"כ הנאשמת כי המלצת שירות המבחן מתייחסת למדרג הנמוך של העונש שניתן להשית על הנאשמת, אשר הולם את מאפייניה של הנאשמת שבפנינו שכן מנסה לשקם את חייה ובמובן מסויים אם כי לא באופן מלא גם הצליחה בכך. עוד לטענת ב"כ הנאשמת הפסיקה שהגישה מתייחסת למדרג הנמוך של העונשים ולנאשם שנעדר עבר פלילי. נכון שלנאשמת שבפנינו יש הרשעות בעברה מבית משפט לנוער אשר כבר התיישנו. עדיין תלוי ועומד נגד הנאשמת מאסר מותנה בר הפעלה, שגם בו העבירה התיישנה אך לא נמחקה. הסיבה שהעבירה התיישנה גם היא נימוק בעל משקל להארכת המאסר המותנה. לכך יש להוסיף את שילובה של הנאשמת במשך כשנה וחצי בבית משפט קהילתי ובאי ביצוע עבירות במשך תקופה ארוכה יחסית.

לאור האמור לעיל מבקשת ב"כ הנאשמת לאמץ את המלצות התסקיר ולהאריך את המאסר המותנה ואם ישקול בית המשפט שיש להטיל רכיב עונשי כספי, הרי הבקשה היא להטילו תוך התחשבות בכך שהנאשמת משלמת חובות בהוצאה לפועל.

דין והכרעה:

מדובר בנאשמת ילידת 1994, בת 23, שביצעה את העבירות המיוחסות לה בשנת 2013 - עבירת תקיפת בן זוג ואיומים, בשנת 2015 - עבירה של תגרה במקום ציבורי ובשנת 2016 את העבירה של שימוש בכוח ואיומים כדי למנוע מעצר.

בין לבין לא נרשמו לחובת הנאשמת כל עבירות פליליות.

לנאשמת רישום פלילי מבית משפט לנוער בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי ובהעלבת עובד ציבור, עבירות שהתיישנו אך טרם נמחקו. כמו כן לנאשמת רישום פלילי מבית המשפט המחוזי, שבה הורשעה בהיותה קטינה בשנת 2011 בעבירה של שוד מזוין. גם עבירה זו התיישנה, אך טרם נמחקה. בעקבות הרשעה זו הוטל עליה מאסר מותנה בר הפעלה.

מתחם הענישה בעניינה של הנאשמת אכן שונה מעבירה לעבירה. ב"כ המאשימה מבקשת לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום, שכן מדובר באירועים שונים ובקורבנות עבירה שונים.

מתחם הענישה בעבירות של תקיפת בן זוג ואיומים נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות.

מתחם הענישה בעבירות של תגרה במקום ציבורי נע בין מאסר על תנאי למאסר קצר בן שבועות בלבד, שיכול וירוצה בעבודות שירות.

מתחם הענישה בעבירות של שימוש בכוח או באלימות למניעת מעצר נע בין מאסר מותנה ועד לחמישה חודשי



מאסר בפועל, תלוי בחומרת העבירה.

מדובר בנאשמת שהחלה את ההליכים בבית המשפט הקהילתי בחודש נובמבר 2015. שירות המבחן בתסקיר הראשון מיום 5.1.16 מצא כי מדובר בנאשמת צעירה שמתקשה בויסות רגשותיה ואשר מתמודדת עם תחושת דיכאון על רקע פגיעות וטראומות מהעבר, איננה עובדת, גרושה ואם לילד כבן שנתיים שלא משולב בכל מסגרת. מהתסקיר עולה, כי בעבר הייתה הנאשמת חשופה לאלימות מצד אימה כלפיה ובשנת 2004 הוכרה כקטינה נזקקת וטופלה בצו של חוק הנוער. עוד עולה מהתסקיר, כי בין השנים 2003 עד 2008 עברה הנאשמת 8 מסגרות חוץ ביתיות בתוקף צו של חוק הנוער (טיפול והשגחה). הנאשמת תיארה בפני שירות המבחן פגיעות רבות שחוותה בתקופות הללו, גם בתחום המיני. מדיווחים שהתקבלו בשירות המבחן עולה כי לנאשמת היו בעיות התנהגות קשות בכל התקופות הללו וההערכה הייתה כי קשייה הם על רקע רגשי ואישיות ילדותית. בהמשך חיה התחברה הנאשמת לקבוצות שוליים עקב קושי בתפקוד בתוך הבית, שבא לידי ביטוי בעימותים פיזיים ומילוליים עם אימה.

גם כאשר עברה לגור בערד עם אביה התקשתה לשמור על קשר עם גורמי הטיפול, דפוס התנהגות שנמשך לאורך כל השנים שבהם גם הופנתה למסגרות שונות לצורך קבלת טיפול, אך לא התמידה בקשר עם אותן מסגרות. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת מתמודדת עם קשיים רגשיים והישרדותיים ללא מערכת תמיכה משמעותית, יש לה יכולות קוגניטיביות ומילוליות ויש לה שאיפות לנהל אורח חיים נורמטיבי, אך עקב דימוי עצמי שברירי ופגיע היא מתקשה להכיל את הבעיות שצצות ועולות ובוחרת להגיב באופן אלים ותוקפני.

שירות המבחן גם מציין, כי הנאשמת נחשפה לפגיעות בתחום המיני ומתמודדת עם קשיים גם בתחום זה. בשל כך, נבנתה עבורה תכנית שיקום שאמורה לטפל בקשיים שלה, בויסות רגשותיה ודחפיה באמצעות שיחות פרטניות. כמו כן, צוין כי הופנתה לרופא משפחה על מנת שתופנה לאבחון פסיכיאטרי. בנוסף כללה תכנית השיקום שלה גם טיפול בחובות, מציאת מקום עבודה, שיפור הקשר עם האם, שילוב הילד במעון יום והדרכה הורית וכן שילוב הנאשמת במסגרת תעסוקתית וחוגים בשעות הפנאי.

אין ספק ששירות המבחן איתר ואבחן את הקשיים שעומדים בדרכה של הנאשמת לנהל אורח חיים נורמטיבי והצורך לשלב את הנאשמת במסגרות טיפוליות שתיתנה מענה לאותם קשיים.

במהלך התקופה שהייתה הנאשמת משולבת בבית משפט קהילתי נעשו מאמצים רבים לסייע לנאשמת להתמודד עם הקשיים ותחושות הדיכאון שפקדו אותה וכן לטפל בכל הנושאים הדרושים טיפול. דא עקא, הנאשמת, כמו גם בעבר, התקשתה להתמיד בפגישות טיפוליות והתקשתה לשתף מעולמה הפנימי ולתת אמון בגורמים המטפלים. אמנם, היא הצהירה לא פעם, בפני שירות המבחן וגם במעמד דיון בבית המשפט, כי היא מעוניינת להישאר במסגרת השיקומית של בית המשפט הקהילתי שכן היא רוצה לערוך שינוי בחייה, אך בפועל חזר הדפוס ההתנהגותי הקודם של ניתוק הקשר מידי פעם, אי הגעה לדיונים לבית המשפט או הגעה בשעות מאוחרות. זאת ועוד, במהלך השתתפותה בתכנית, בחודש אוגוסט 2016, גם ביצעה הנאשמת את העבירה בפל"א 378281/16 של שימוש בכוח למניעת מעצר. יחד עם זאת, יש לציין כי הקשר התאפיין בעלויות



וירידות, דהיינו הנאשמת הגיעה לבית המשפט לחלק מהדיונים, ניסתה להשתלב בהליכי השיקום ולא ניתן לומר כי היה נתק מוחלט עם הנאשמת ובית המשפט הבחין בניסיונותיה להתמיד בהליכי השיקום שכאמור נתקלו מדי פעם בקשייה המובנים.

תסקיר שירות המבחן המסכם שהוגש בעניינה מפרט באריכות את כל ההליכים שנעשו בעניינה של הנאשמת והניסיונות לשלבה במסגרות שיקומיות וטיפוליות, אך בסופו של דבר מצא שירות המבחן כי הנאשמת מתקשה לגייס כוחות ולא הצליחה להתשלב בתכניות והמליץ על סיום ההליכים בבית המשפט הקהילתי.

שירות המבחן בתסקיר המסכם, מציין כי התלבט בעניין העונש הראוי בעניינה של הנאשמת. מחד גיסא מציינת קצינת המבחן, כי הנאשמת התקשתה לשתף פעולה במהלך התקופה שהייתה בבית המשפט הקהילתי, מאידך גיסא מציינת קצינת מבחן כי מדובר באישה צעירה שנחשפה לפגיעות וטראומות קשות והפעלת מאסר מותנה ושליחתה למאסר בפועל עלול להחמיר את מצבה הנפשי והרגשי וזאת בנוסף לכך שהמצאותה בתוך כותלי בית הסוהר עלול לגרום לה להפנים נורמות התנהגות עברייניות ועל כן מציינת קצינת המבחן, כי בסופו של יום ההמלצה היא להאריך את המאסר המותנה ולהטיל עליה התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד והטלת קנס כספי סימלי.

מדובר בנאשמת שלאורך השנה וחודשיים בה הייתה משולבת בהליכים בבית המשפט הקהילתי הראתה בהתנהגותה, כי מחד גיסא היא מעוניינת להשתלב בהליכים שיקומיים ולקבל את העזרה המוצעת לה, אך קשייה הנפשיים הטבועים בה עמוק, דפוסי ההתנהגות שהשתרשו בה במשך שנים רבות של התמודדות עם קשיים וטראומות מאז היותה ילדה, היקשו עליה להשתלב באופן רצוף ושוטף בהליכים.

הנאשמת במהלך התקופה הביעה רצון אמיתי להמשיך את התהליך השיקומי, פעם אחר פעם ביקשה שלא לסיים את ההליכים בעניינה ולאפשר לה עוד הזדמנות. בית המשפט נענה לבקשות הללו עד שהתברר כי חרף הצהרותיה הכנות היא מתקשה לשתף פעולה עם גורמי הטיפול. עם זאת ההתרשמות היא כי חל בנאשמת שינוי בגישה ועניין זה בא לידי ביטוי, בדברי הנאשמת עצמה, בסוף הדיון האחרון, שבו היא מודה לבית המשפט ולכל הצוות על המאמצים שהשקיעו בשיקומה. הנאשמת מציינת שהיא עובדת כבר מספר שבועות ומבחינתה זה שינוי גדול, כי בעבר לא יכלה לצאת לעבוד ולנהל סדר יום קבוע. עוד לדבריה גילתה כי התקשורת עם אנשים בעבודה נותנת לה כוח וגורמת לה לרצות לשנות את חייה. לטענתה, העבירות שביצעה, ובמיוחד עבירות של תקיפת בן-זוג, אכן בוצעו באותה תקופה אך אז היא הייתה נתונה למצבי לחץ גדולים שהקשו עליה להתגבר על הדחפים ולהימנע מלתקוף את בן הזוג.

עוד יש לציין, כי הנאשמת שיפרה את מערכת היחסים עם אימה וחזרה להתגורר בבית האם שגם עוזרת ומסייעת לה בגידול הבן, שכן מבחינה משפטית ופורמאלית הבן נמצא תחת חסות האם. יצוין כי לדיונים האחרונים הגיעה האם יחד עם הנאשמת לבית המשפט וניכר כי היא תומכת בה וערה לבעיותיה. עוד יש לציין כי הנאשמת החלה לשלם את החובות שלה לנושים וכאמור החלה לעבוד.



ניכר כי חל שינוי בהתנהלותה של הנאשמת, שיכולה היום לעמוד בבית המשפט ולהודות לאנשים שעזרו לה ואף להצהיר באופן ברור ובביטחון שהיא חשה בשינוי המתחולל בחייה ומעוניינת לשקמם.

כפי שציינה ובצדק ב"כ המאשימה, הנאשמת ביצעה את המעשים המיוחסים לה בעוד מאסר מותנה בר הפעלה עומד ותלוי כנגדה. יחד עם זאת, הפעלת המאסר המותנה משמעותו שליחה של הנאשמת לשמונה חודשים מאחורי סורג ובריח, וזאת בפעם הראשונה בחייה. מדובר בנאשמת שחייה היו קשים ביותר כבר מצעירותה, שחוותה טראומות קשות, כולל בתחום המיני, וטרם הגיעה ליכולת להתמודד בצורה סבירה עם בעיותיה חרף נסיונות ומאמצים ניכרים לשנות את דפוסיה הבעייתיים. שליחתה לבית סוהר יכולה להעצים את הפגיעות קשות שלה שטרם טופלו באופן סביר ולהחמיר את מצבה הנפשי.

מכל האמור לעיל, מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן ולהאריך את המאסר המותנה שהושת על הנאשמת בן 8 חודשים למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירות כמו אלה שבהן הורשעה בת"פ 45875-07-14 וכן לא תעבור עבירות אלימות מכל מין וסוג שהוא.

כמו כן, אני גוזרת על הנאשמת מאסר מותנה בן 30 יום והתנאי הוא שבמשך שנתיים מהיום לא תעבור הנאשמת עבירה בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין וכן לא תעבור עבירה בניגוד לסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

אני משיתה על הנאשמת קנס כספי בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 10 תשלומים של 100 ₪ כל תשלום וזאת החל מ - 1.5.17.

הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 2,000 ₪ לפיה במשך שנתיים מהיום לא תעבור עבירות כמו אלה שבהן הורשעה.

ניתן היום, כ"ט אדר תשע"ז, 27 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.